

den Fordel, at Paragrafferne i denne Affattelse ere formelt uangribelige, saa at der under en eventuel Rigsretssag ikke kan opstaa nogen som helst Tvist mellem Parterne om selve det statsretslige Grundlag, hvorpaa Rigsretsproceduren skal finde Sted. Naar jeg saa tilføjer, at fuld Sikkerhed imod Udstedelse af en provisorisk Finanslov ikke kan gives ved en Ministeransvarlighedslov, men kun kan opnaas ved ny Grundlovsbestemmelser, er jeg kun i Overensstemmelse med fremragende Venstreførere, hvis Udtalelser jeg har tilladt mig at citere ved 1ste Behandling, men som jeg gerne kan anføre her igen, da de ere ganske korte. Den ene er en Udtalelse af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), som ogsaa har talt her i Dag i denne Sag. Det ærede Medlem sagde, den Gang han i 1895—96 forelagde sit Forslag til Grundlovsændringer: „De, som ville søge selvstændig Hjælp i en Ansvarlighedslov, ere i Virkeligheden hjælpeløse, thi en saadan Hjælp kan kun søges i Grundloven“. Jeg vil endvidere anføre C. Hage, der udtalte, den Gang han et Par Samlinger senere forelagde et nyt Forslag til en Grundlovsændring: „At den lange og oprivende Strid, vi have gennemlevet, ikke vil kunne finde sin endelige Afslutning uden gennem forfatningsmæssig vedtagne Bestemmelser, er noget, hvorom sikkert de fleste ikke ville være uenige“. Det er altsaa ikke min Fejl eller mine Forslags Fejl, hvis Ministeransvarlighedsloven ikke skulde indeholde fuld Betyggelse mod Udstedelse af provisoriske Finanslove, og det vil den heller ikke kunne i Regeringsforslagets Affattelse, og vi have fremragende Venstreføreres Ord for, at det vil ingen Ministeransvarlighedslov kunne, før der kommer ny Grundlovsbestemmelser til.

Flertallets Forslag om at lade Forældelsesfristen for Ministres Embedsforseelser udgaa af Loven har jeg ikke kunnet tiltræde, og jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad den ærede foregaaende Taler, det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) sagde. Jeg finder, at det var en udmærket Begrundelse af, hvorfor et konstitutionelt Ansvar i denne Henseende maa være af en anden Beskaffenhed end et almindelig strafferetligt Ansvar. Jeg kan kun tilføje, at naar jeg ikke har kunnet tiltræde dette Forslag om at udelukke Forældelsesfristen for Ministres Ansvar, hænger det ikke sammen med noget Ønske om at skabe Indemniteten for formentlige Forbrydelser, der ere begaaede

inden denne Ministeransvarlighedslov skal træde i Kraft. Jeg har ikke haft noget som helst Ønske om, at der skulde skabes en saadan Indemnitet, og at der skulde tillægges en ny Ministeransvarlighedslov tilbagevirkende Kraft. De Forhold i Fortiden, som man tænker paa, og for hvis Skyld man fra Flertallets Side ikke har villet gaa med til at indføre en Forældelsesfrist for Ministres Strafansvar, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men jeg er overbevist om, at det for disse historiske Forhold ikke vil faa nogen praktisk Betydning, enten man giver en Ministeransvarlighedslov eller ikke.

Hermed har jeg sagt, hvad jeg mener, der kan siges til Fordel for de Forslag, jeg har tilladt mig at stille, og jeg skal altsaa anbefale dem til Tingets Overvejelse.

K. M. Klausen: Tre Medlemmer, nemlig de ærede Medlemmer for Københavns Amts 3die Valgkreds (Hyller), Københavns 9de Valgkreds (Hørdum) og jeg have tilladt os at stille et Ændringsforslag til Lovens § 11. Vort Forslag gaar ud paa, at der skal kunne rejses Tiltale imod den Minister, der forsømmer rettidig at forelægge Lovforslag ifølge Revisionspaabud, der indeholdes i bestaaende Love. Naar vi have tilladt os at stille dette lille Ændringsforslag, er det, fordi der i mange af vore nyere Love findes saadanne Revisionspaabud. Særlig i Love, der vedrøre den sociale Lovgivning, Love, hvor man er inde paa ny Omraader, hvor man ikke har den tilstrækkelige Erfaring, indsættes der ofte Bestemmelse om, at disse Love skulle revideres, inden der er gaaet en vis Frist. Det vil derfor være af Vigtighed, synes jeg, at man i en Lov som denne har en Bestemmelse om, at der skal kunne gøres Ansvar gældende overfor den Minister, som sidder en saadan Revisionsfrist overhørig.

Naar vi have ment, at det var nødvendigt at indsætte en saadan Bestemmelse, skal jeg gøre opmærksom paa, at vi her have tænkt paa et bestemt foreliggende Tilfælde. Vi have set paa et bestemt Tilfælde fra den bestaaende Lovgivning, hvor der netop er sat en vis Frist for, at en Revision skal foregaa, men hvor denne Bestemmelse er bleven siddet overhørig af den paagældende Minister. Vi sigte herved til de tre Love, hvorefter visse Distrikter bleve indlemmede i København i Henhold til Loven af 3. April 1900. Der staar i disse tre Love, at de skulle